

Έχει επάνω μας ή αγάπη! Ένα πριγκιπόπουλο άσχημο, τυφλό και κωφάλαλο έγινε άγγελος, είδε και ώμίλησε στα μάτια της γυναίκας που τ' αγάπησε. Γιατί μένα που αγαπώ ό-πως και για κάθε κορίτσι που αγαπάει, ιδανικός σύζυγος έ-νε ο άνδρας που αγαπώ.

Βίλμα Κορικιάνα.

Η δ'ος Π. Α. Μ., (όδός Πλάτωνος—Πειραιώς), μ'ας άπαντά: «Άγαπητό «Μπουκέτο», Λαμβάνω και έγώ την ευχάριστη εύκαιρία να άπαντήσω στις έρωτήσεις σας. Ίδανικός σύζυγος είναι ο ξένοιαστος καθ' όλα, εκείνος που σκέπτεται και αγαπά μόνον έμένα. Όσο για την έξωτερική του εμφάνιση, δεν με ενδιαφέρει, αρκεί να έχη το λεγόμενον «ασιέ-άπλη». Ευτυχισμένος γάμος τέλος είναι εκείνος που συμφωνούν οι χαρακτήρες των δύο συζύγων. Μεθ' ύποληψως Π. Α. Μ.»

Η δ'ος Α. Πελοδός, (όδός Μάρκου Μπότσαρη—Αθήνα), μ'ας γράφει: «Άγαπητό «Μπουκέτο», Είς τ' έρώτημά σου «Ποιος είναι ο ιδεώδης σύζυγος»; ά-παντώ:

«Η δική μου γνώμη είναι ότι ό-ποιον άγάπηση καείης πραγμα-τικά, αληθινά, εκείνος είναι ο ι-δεώδης σύζυγος.»

Η δ'ος Σοφία Μασκλά-βάνη, (όδός Σαχτούρη—Πει-ραιώς), μ'ας γράφει:

«Άγαπητό «Μπουκέτο», Ο σύζυγος που θα πάρω θέ-λω να μην είναι πολύ ώμορφος, διότι ο άνδρας δεν χρειάζεται να είναι πολύ ώραιος, αλλά να έχη ψυχικά χαρίσματα, τά όποια να τον καθιστούν ένα ιδεώδη άνδρα. Διπλαθ να είναι εργατι-κός, καλός, μαλακός, να είναι ά-ξιος να κυβερνά τ' όσπίτι του, να αγαπά μόνον έμένα, καθώς βέβαια θά τον αγαπώ κι' έγώ. Όταν ένας άνδρας έχη αυτά τά χαρίσματα, ήμπορεί να καταστή κι' ο γάμος ευτυχισμέ-νος.

«Τέλος, ο πιο ευτυχισμένος γάμος, κατά την γνώμη μου, είναι εκείνος ο όποιος έρχεται ά-πό μιá άμοιβαία αγάπη, όταν ήμπορεί να ένωσση ο ένας τόν άλλον, όποτε έπέχρεται και ή συμφωνία χαρακτήρων.

«Μου φαίνεται ότι όλα αυτά αρκούν, ώστε να καταστή ο γά-μος ευτυχής, να διατηρηθή ή πρώτη αγάπη μέχρι τέλους γή-ρατος.

Μέ έκτίμησιν Σοφία Μασκλαβάνη.

Η μικρούλα δ'ος Άννα Λ... (Α-θήνα), μ'ας γράφει πολύ-πολύ χαρι-τωμένα:

«Άγαπημένο «Μπουκέτο», Μ'έ τή δειλία μιáς μαθητριούλας όπως έγώ, σ'ας άπαντώ εις τάς έρωτήσεις σας:

«Φτωγή μικρούλα κι' έγώ, όνειρευόμια έναν σύντροφο που θά με ξεκουράξη από τόν τόσο άνηφορικό δρόμο τής ζωής και που θά μ'απορέσει να μ'ου χαρίση τή χαρά, τήν ευτυχία, τή ζωή! Νά ή περιγραφή του:

«Χαρακτήρ εύθυμος. Κοινωνική θέσις μετρία. Χαρακτηρι-στικά πρόσωπου: Μελαχρινός, μαύρα μαλλιά, μάτια καστα-νά σκούρα, ανάστημα μέτριο. Το κυριώτερον όμως όλων είναι «έξω καρδιά» και όχι κατσούφης!

«Αυτός για μένα είναι ο ιδανικός σύζυγος.

«Τώρα σ'ας άπαντώ και στην δευτέραν άρώτησίν σας «Ποί-ος ο ευτυχισμένος γάμος και διατί;»

«Λοιπόν ένας γάμος είναι ευτυχισμένος όταν προέλθη έξ ά-μοιβαίου αισθήματος και όταν υπάρχει και ο «Γεώργιος Σταύ-ρος»! Διότι στόν 20όν αιώνα δεν κυριαρχεί πλέον τ' «έρωσ άνίκατε μάχαν», αλλά τ' «χρήμα άνίκατε μάχαν».

Μέ αγάπη και έκτίμησιν Άννα Λ.»

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Νέες άπαντήσεις.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΑΓΓΛΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Ό ένας και ο άλλος: — Λοιπόν, φίλε μου; Θά μπορούσες να μ'ου δανείσης εκείνη τή λίρα που σου ζήτησα; Μην ξεχνάς ότι ένας φίλος πρέπει να βοηθή τόν άλλο. — Ναι, τ'ο ξερω. Άλλ' άπορώ γιατί θέλεις να είσαι πάντα έσύ... ο άλλος: ***

Η διαφορά: —Τι ήσαν ή Γοργόνες; —Α! Ήσαν τρεις άδελφές που ήμοιαζαν σάν γυναίκες, μόνον ή-σαν...κατά τά τριμερώτερες λ... ***

Μερικοί Άγγλοι ταξίδευαν στό Μαρζο και μιá μέρα γύριζαν από μιá έκδρομή στα γύρω βουνά. «Άξωρα τ' αυτοανήγα τούς στασιάζτησαν και ο διεκμηνής κατέβη-κε και τούς έλπε σοβαρά-σοβαρά: —Άπό δω και πέρα, κύριοι, ο δρόμος είναι διαβατός μόνο με μου-λάκια. Λοιπόν, ή κυρίες και ο κύριος πρέπει να κατεβούν από τ' αυτοκί-νητα και να συνεχίσουν τ'ο ταξίδι τούς με τά πόδια λ... ***

Ό γιατρός. — Λοιπόν, κυρία, ό-πως είπατε. Θά τρώτε λίγο ζεστόν, μερικά μπισκότα και θα πινετε με-ταλλικό νερό. Αυτά είναι άρκετά.

Η λαίμαργη κυρία. — Για-τρέ, όλα αυτά θά τά παίρνω... πριν ή μετά τ'ο φαγητό; ***

Στήν έκθεση: Έκείνος. — Έμένα μ'ου άρέ-σουν οι πίνακες εκείνοι που έχουσι ι-στορία.

Έκείνη. — Τότε άρκετάς θά σ'ας άρέσει τ'ο πορτραίτο τής θείας μου; ***

—Γιατί διέλεσες τόν άρραβώνα σου με τήν Μαίρη; —Γιατί ο παπαγάλος τής λέει όσά-κις με βλέπει: «Φτάνει πια Γιώργη!» —Και γιατί σε περάζει αυτό; Μή-πως ο άρραβώνες σου είναι κρυφοί; —Όχι. Άλλά... δεν με λένε Γι-ώργη! ***

Στό ζελλόσ του γκρεμού: Α' όρεϊβάττης. — Τό μέρος έ-δώ είναι πολύ επικίνδυνο. Β' όρεϊβάττης. — Τό ξερω... Έδώ... πρωτογενήσ τή γυναίκα μου! ***

Μεταξύ συζύγων: —Πρέπει να είσαι ευτυχής. Άρ-θούρες! Ένας στατιστικός έχει ανα-λογίες ότι ο παντρευμένοι ζουν περισ-σότερο άτ' τούς άπαντρητους. —Πιθανώς, αγάτη μου, γιατί... έ χρόνος τούς φαίνεται άτελείος! ***

Στό σαλόνι: —Ξέρεις, αγαπητή κυρία; Τόν πρώ-το σας σύζυγο τόν έγγνώριζα. Είναι πο-λύ λιτηρόν που πέθανε τόσο νέος; —Τό ίδιο ακριβώς μ'ου λέει καθημερινώς κι' ο νέος μου σύζυγος! ***

Ό γιατρός. — Όπως μ'ου είπατε, αγαπητή κυρία, ο σύζυγός σας παραμάλει στόν ύπνο του. Δεν είναι έτα; —Η σύζυγος. — Μάλιστα, γιατρέ. Ό γιατρός. — Δυστυχώς όμως δεν θά μπορούσ'ο να τόν θερα-πείσω... —Η σύζυγος. — Δεν τ'ου δίδετε τουλάχιστον κανένα φάρμακον... να παραμάλει καθαρότερα λ... ***

Στό δικαστήριο: Ό πρόεδρος. — Δεν ντρέπεσαι, μάργε! Έβανες μιá ψευ-δή κατάθεση, άπό προνομιομένους ώκοσμήτες στή ζωή τού πατέρα σου και τής μητέρας σου ότι θά πής όλη τήν αλήθειαν... Ό μάργε. — Ό! κύριε πρόεδρε! Ό όρκος μου δεν έχη καμ-ιά σημασία. Είμαι, βλέπετε... παιδί άγνώστον γονέων λ... ***

Ό έφευράτης. — Άγαπητέ φίλε. Άνακάλυφα ένα μ'οτέρ ά-δέλφου. Ό φίλος. — Σοβαρώς; Τότε ή έρεϊνέσις σου θά κάνει κρότο! ***

